

Bemærkninger til forslaget

Generelle bemærkninger

Arbejdsløsheden bliver stadig mere ulige fordelt. Kvinders arbejdsløshedstal er højere end mænds, både i absolutte og i relative tal (august 1986 sæsonkorrigeret: 125.600 kvinder og 88.100 mænd!), og kvinderne udgør 65 pct. af de langtidsarbejdsløse (1. halvår 1986). Undervisningsministeriets handlingsplan (juni 1985) spår, at kvinderne i løbet af en 5-årig periode vil komme til at tegne sig for $\frac{3}{4}$ af den samlede arbejdsløshed, hvis kvinders uddannelses- og erhvervsvalg ikke ændres gennemgribende. At dette arbejdsløshedstal afspejler en borgerlig regerings bevidste politiske valg i form af en nedprioritering af den offentlige sektor, hvor mange kvinder er ansat og ønsker ansættelse, skal ikke sættes specielt i fokus her, men dog nævnes.

Formålet med dette beslutningsforslag er at skaffe midler til forsøgsundervisning, der tager højde for ufaglærte kvinders specielt dårlige forudsætninger for at turde gå i gang med omskoling eller efter- og videreuddannelse. Det samme gælder voksne kvinder med dårlige skoleerfaringer og dårlig skolebaggrund samt en forældet og ubrugelig uddannelse. Forslagsstillerne har derfor prioriteret voksne kvinder fra 25 år og opad som målgruppe for denne forsøgsvirksomhed, uden at det dog skal tages så bogstaveligt, at ikke én eneste under 25 kan slippe igennem nåleøjet.

Institut for Uddannelse og Socialisering, Aalborg Universitetscenter, har i en undersøgelse om uddannelsestilbuddene konstateret, at kvinder i alderen 30-40 generelt er motiverede for at prøve noget nyt, herunder at uddanne sig. Endvidere stiger motivationen til yderligere uddannelse markant efter kursusdeltagelse. Men samtidig er denne gruppe kvinder meget usikker over for at skulle sidde på skolebænken igen. De har f.eks. oplevet, at de ikke har kunnet hjælpe deres børn med matematik og sprog, og det har gjort dem usikre.

Kvinder i denne alder står ifølge undersøgelsen ved en korsvej i deres liv. De vil gerne prøve noget nyt. De vil gerne have noget med mennesker at

gøre. Men barriererne synes næsten uoverstigelige. Kvindernes almene kvalifikationsniveau er lavt. Det betyder bl.a., at de er dårligt stillede med hensyn til hurtigt at kunne omstille sig, og angsten for ikke at slå til, angsten for igen at skulle sidde på skolebænken, overstiger alt for let deres motivation til at gå i gang. Der skal ikke meget til for at vælte læsset, for at udtrykke det på den måde. Bare ét nederlag kan skræmme dem langt væk. Forholdet til uddannelse er altså dobbelttydigt.

Men det er vigtigt at udnytte denne gruppes positive holdning, og den bedste måde synes at være at give kvinderne almene kvalifikationer og samtidig tage hensyn til de erfaringer, som kvinderne har, og give kvinderne oplysning om de muligheder, der eksisterer på arbejdsmarkedet.

Kvinder i 40rne og opad er derimod meget lidt motiverede for uddannelse. De kan ikke se noget perspektiv i at tage en uddannelse på »så sent et tidspunkt i livet«, og frem for alt føler de sig meget fremmede over for uddannelse og undervisning.

Ingen skal kunne tvinges ind i et kursusforløb eller en uddannelse.

De fleste af disse kvinder har haft en langvarig tilknytning til arbejdsmarkedet og har passet deres arbejde fortrinligt. Det er jo ikke deres skyld, at arbejdsmarkedet har udviklet sig, så der ikke er plads til dem mere.

Men der må gøres et aktivt opsøgende arbejde for at motivere også denne gruppe til efter- og videreuddannelse. Gruppens selvtillid skal styrkes. Man er jo lige ved at græde, når man hører kvinder i begyndelsen af fyrrerne sige: »uddannelse er for de unge – lad os gamle være i fred!«

Det er klart, at dette beslutningsforslag om forsøgsundervisning kun er en mikroskopisk del af de foranstaltninger, der skal sættes i gang for at ændre hele dette billede. Det drejer sig jo også om betalt frihed til uddannelse, som VS vil komme med beslutningsforslag om, det drejer sig om en mindre skarp arbejdsdeling, og det drejer sig om en helt anden folkeskole. Men hvor mikroskopisk